

Συνομιλητής: Νικόδημος Μπυλάλης,

Αγιορείτης μοναχός - συγγραφέας

Κ.Ι.: Οι Γέροντες είναι το βιωμένο Ευαγγέλιο, ο βιωμένος Χριστός και σήμερα και στους αιώνες, γιατί «ο Χριστός χθες και σήμερα και εις τους αιώνας ο Αυτός». Είναι τα ορατά σημάδια του Χριστού εντός της Εκκλησίας, εκείνοι που ποιμάνουν το λαό του Θεού, γιατί έχουν φθάσει σε ύψη τέτοια, λόγω της ασκήσεως των, λόγω των ταπεινώσεων των, ώστε ο Θεός διά του Παναγιού Πνεύματος έρχεται και τους χαριτώνει και διαμέσου των Γερόντων γνωρίζουμε την αλήθεια, γνωρίζουμε τους εαυτούς μας, και πολλές φορές, οδηγούμαστε, όταν έχουμε θέληση και όταν έχουμε αναλάβει σταυρό, εις την κατά Θεόν τελείωση.

Μιλήστε μας για το Γέροντα Ελπίδιο.

μ.Ν.Μ.: Αισθάνομαι κάπως δέος, διότι αξιώθηκα πράγματι να γνωρίσω αυτές τις μορφές, μεταξύ των οποίων τον πατέρα Ελπίδιο, αλλά θα έλεγα διέλαθε την προσοχή μου. Ήξερα ότι ήταν ευλαβής, εφαινετο άλλωστε.

Κ.Ι.: Ήσαστε συμφοιτητές.

μ.Ν.Μ.: Ήμαστε, λοιπόν, συμφοιτητές παραδόξως. Θα αναφερθώ στην περίοδο που ήταν ακόμα με μαύρα γένια, όταν τον γνώρισα εγώ, (ήταν μεγαλύτερος εμού), μιλάμε για το 1952. Βλεπόμαστε αραιά και πού. Τον σεβόμουνα πολύ. Ήξερα ότι ήταν εφημέριος στο νοσοκομείο «Ερυθρός Σταυρός». Δεν ήξερα πολλά πράγματα από τη ζωή του εκεί, διότι εγώ είχα αφιερωθεί σε άλλο έργο και δεν είχαμε ιδιαίτερη επαφή. Ήξερα ότι ήταν ένας ευλαβής κληρικός. Νομίζω, τελείωσε και Νομική μετά, πήρε και δεύτερο πτυχίο και θα αναφέρω κάτι, που τώρα άκουσα, πολύ συγγραμικό, το οποίο δεν είχα αντιληφθεί πριν.

Μια μέρα, ο μακαρίτης καθηγητής μας Τρεμπέλας, που μας έκανε Ομιλητική και Πρακτική Θεολογία, ήταν θυμωμένος, εμφανώς (Δεν ξέρω εάν ξέρετε τον Τρεμπέλα. Ήταν ωραίος και με χιούμορ. Ήταν και γι-

γαντώδης και χοντρός, πολύ ψηλός). Θυμωμένος, λοιπόν, είπε: «εμπρός να εξετάσω». Τότε τα παιδιά φοβήθηκαν και δεν ήθελαν να μπουν μέσα. Ήταν και ο πατήρ Ελπίδιος εκεί πέρα και είπε: «αφήστε να μπω εγώ», και μπήκε πρώτος μέσα. Τι έκανε λοιπόν; Είχε ένα ξύλινο σταυρό που τον φορούσε συνέχεια. Βγάζει το σταυρό και τον κρατούσε στο χέρι του. Πηγαίνει προς τον Τρεμπέλα. Του λέει τότε ο καθηγητής: «Τι είναι αυτό, Ελπίδιε;» «Κύριε Καθηγητά, επειδή είστε λίγο ταραγμένος σας παρακαλώ να απασθείτε τον Τίμιο Σταυρό, να ηρεμήσετε και να δεχθείτε να εξετάσετε τα παιδιά, γιατί φοβούνται να έρθουνε μέσα».

Κ.Ι.: Πολύ ωραίο.

μ.Ν.Μ.: Συγκλονιστικό, όπως το φαντάστηκε ένας πιστός. Όπως μπήκε, έβγαλε το σταυρό να τον προσκυνήσει. Κι αυτός λοιπόν έκανε υπόκληση, έκανε το σημείο του σταυρού και πράγματι, ηρέμησε, αποτόμως. Επανήλθε το χαμόγελο του. Και μπήκαν τα παιδιά για να τα εξετάσει. Και αυτό θεωρείται έναν από τα αυθόρμητα.

Άλλο ένα. Αυτό μου το είπε σε μια συνάντηση που είχαμε τυχαία. Ο π. Ελπίδιος είχε σκοπό ναρθεί στο Άγιο Όρος, αφού είχε τελειώσει με την Αθήνα. Πήρε τη σύνταξη του. Η συνοδεία μας πήγε στη Μονή Κουτλουμουσίου, και το σπίτι μας έμεινε κενό στη Νέα Σηήτη. Ο Γέροντας το είχε δηλώσει στο Γέροντα Ελπίδιο. Μάλιστα είχε πάρει και κάποια χρήματα συμβολικά για τα έξοδα που κάναμε. Αλλά δεν μου το είχε πει ο Γέροντας αυτό, ότι το σπίτι το έδωσε στον πατέρα Ελπίδιο. Το ξέχασε. Τότε μια επιτροπή τετραμελής με το «δικαίο» πήγαν να διαμαρτυρηθούν λέγοντας ότι δεν εγκρίνουν να δώσουν σπίτι σε ένα γέρο, συνταξιούχο, σακάτη. Θέλουν να το δώσουν σε ένα νέο.

Εγώ ήμουν αντιπρόσωπος της Μονής. Άρχισα να πάω στη σύναξη και στο διάδρομο ακούω κάποιες φωνές, και μάλιστα, φώναζε ο ένας πάρα πολύ ζωηρά. Μου έκανε εντύπωση αυτό το πράγμα. Διέκρινα τη φωνή, τον ήξερα πολύ καλά από παιδάριο. Λέω: «τί γίνεται εδώ πέρα;» Μου λέει ο Γέροντας: «ξέρεις αυτό και αυτό». Αυτοί φωνάζανε: «είναι δικό μας δικαίωμα, δεν το εγκρίνουμε» και φωνάζανε με έντονο τρόπο. Λέω εγώ: «ξέρετε ποιος είναι ο πατήρ Ελπίδιος;» Τον σεβόμουνα πράγματι: «Μεγάλη ευλογία που έρχεται ένας συνταξιούχος, ο οποίος υπηρετήσε». Ύστερα από δική μου παρέμβαση πήρε το σπίτι ο Ελπίδιος. Ήταν και ο π. Ευστάθιος, επίσης, πολύ ενάρετος.

Κ.Ι.: Απ' την Αμμόχωστο.

μ.Ν.Μ.: Ναι. Τον γνώρισα, ευλαβέστατος, αγαπητός στη Σηήτη. Πήγαινα και τους έβλεπα. Ο πατήρ Ελπίδιος με ηγάπησε διά τούτο περισσότερο και θα εύχεται τώρα βέβαια για μένα τον αμαρτωλό και ανάξιο.

Κάποτε μου διηγήθη το εξής περιστατικό: Πρώτον μου απεκάλυψε ότι ήταν 13 αδέρφια και μου είπε: «να έχεις την ευχή του Θεού, είναι ωραίο αυτό το έργο που κάνεις (Ιδρυτής και η ψυχή του Πανελληνίου Συνδέσμου φίλων των πολυτέκνων). Κι' εγώ ξέρεις, είμαστε 13 αδέρφια και με τον μακαριστό το Φιλούμενο είμαστε δίδυμοι. Άφησε να σου πω κάτι να το γράψεις». Και, δυστυχώς, δεν το έχω γράψει ακόμη. «Όταν ήμουν στον Πανάγιο Τάφο σε ένα μοναστήρι του Πανάγιου Τάφου, είχαμε εργάτες, τους οποίους λέγανε Αμανίτες, παλαιοί απόγονοι των Σαμαρειτών. Αυτοί δεν παραδέχονται όλη την Παλαιά Διαθήκη, αλλά μόνο την Πεντάτευχο. Αίρεση Εβραϊκή. Λοιπόν, ένα πρωί βγήκα έξω από το Μοναστήρι, και βλέπω τον Αμάν πρησμένο και έντονα ζαρωμένο, τρέμοντα. - Τι έχεις Αμάν; - Τίποτα. Έμεινα απ' έξω από τη σηνή απόψε και έριξε αγιάζι και δεν είχα πού να πάω και αρρώστησα. Κρούσα. Και έτρεμε. - Και γιατί δεν έμπαινες μέσα στη σηνή; - Δεν μπορούσα, γιατί ο νόμος μας, μας απαγορεύει να κοιμηθούμε με τη γυναίκα μας όταν είναι έγκυος. Κι η γυναίκα μου είναι έγκυος. Εγκράτεια».

Ο πατήρ Ελπίδιος ήταν δίδυμος με το μακαριστό Φιλούμενο, ο οποίος είναι σήμερα ιερομάρτυς και το λείψανο του έμεινε άσηπτο. Όταν ήταν νήπια τα δύο παιδιά αυτά δεν θήλαζαν Τετάρτη και Παρασκευή. Και η μαρτυρία αυτή προέρχεται εκ των αδελφών τους. Επιζούσαν μέχρι πρόσφατα δύο αδελφές τους, μία στην Αθήνα και μία στην Κύπρο. Και είναι μαρτυρία αυτών. Και δεν είναι τυχαίο καθόλου. Οι μεγάλοι άγιοι δεν εθήλαζαν, όπως ο άγιος Ευθύμιος.

Κ.Ι.: Δηλαδή αυτοί ήταν εκ κοιλίας μητρός των κεκλημένοι;

μ.Ν.Μ.: Αυτό θέλω να πω.

Όταν αρρώστησε ο Γέροντας και τον κατέβασαν στην Αθήνα, είχε αφήσει εντολή να τον πάρουν στο Άγιο Όρος, μετά το θάνατο του. Τελικώς, είχε πολλή θαλασσοταραχή και δεν μπορούσε να προσαράξει το καράβι και τον έθαψαν κάπου στην Αθήνα. Τώρα ήλθαν να τον ξεθάψουν και δεν δέχονται οι μοναχές ενός μοναστηριού όπου εξομολογούσε. Τον είχαν Γέροντα τους. Λένε ότι το σώμα του είναι άσηπτο και κάνει θαύματα. Ακούστε ένα θαύμα το οποίον είναι και το τελευταίο της επίγειας ζωής του. Ήταν σε κόμα. Κόμα αφανές. Δεν είχε καθόλου κινήσεις. Ήταν ήρεμος. Κι ενώ ήταν αναισθητός, φαινομενικά (με διαβεβαίωση γιατρού), έκανε την ευχή. Είχε ένα κομποσχοινάκι και το 'παίξε. Οπότε κατέβηκε ο νυν ηγούμενος, ο Εφραίμ, να πάρει την ευχή του, όταν έμαθε ότι πεθαίνει. Πήγε και λέει: «την ευχή Γέροντα», «όχι είναι κλινικά νεκρός, σε κόμα, δεν αισθάνεται τίποτα», λέει ο γιατρός. Λέει ο ηγούμενος: «δεν νομίζω». Και παίρνει το κομποσχοινί, του το αφαιρεί και τότε ανοίγει τα μάτια, απλώνει το χέρι και παίρνει το κομποσχοινί, χωρίς να πει τίποτα.

Κ.Ι.: Επομένως δεν ήταν σε κώμα.

μ.Ν.Μ.: Συνέχισε, χωρίς να μιλήσει, να κάνει πάλιν την ευχή του. Όπως είχε πει σε κάποιον, τρόπον τινά, για να τον τονώσει ως εξομολογούμενο, ότι δεν αισθανετο καθόλου σαρκικούς πειρασμούς, ήταν αυτό που είπατε «εκ κοιλίας μητρός».

Κ.Ι.: Παρθένος.

μ.Ν.Μ.: Είπε: «εγώ δεν έχω καθόλου ιδέα, τι είναι αυτά τα πράγματα». Όχι απλώς παρθένος, αλλά παρθένος τω νοϊ. Δεν είχε φαντασίες. Ήταν αφιερωμένος και γι' αυτό είχε πολλά πνευματικά αποτελέσματα. Μου ανέφεραν και αρκετά θαύματα, τα οποία είχαν γίνει και μετά το θάνατο του, στον τάφο του. Επρόκειτο για μία μεγάλη μορφή. Μάλιστα μου είπε κάποιος κάτω στον Πανάγιο Τάφο ότι ο Ελπίδιος ήταν ανώτερος του Φιλούμενου. Ο Φιλούμενος έφθασε εκεί δια του μαρτυρίου, ενώ ο Ελπίδιος με την άσκηση του και την ταπεινότητα του. Όντως, ο Ελπίδιος ευρίσκεται εν σκηναίς ζώντων.

Ο Γέρων Παναής Χατζιωνά.